

Petr Vyhlídka - LABYRINT

Modrý písek pláže mi připomínal Oceán. Ale Orfeia má k mému rodnému, provhlému světu přece jen daleko. Vodní plochy tu nezabírají ani polovinu povrchu planety a nažloutlá obloha dává tušit přítomnost nepřiliš vhodných složek atmosféry. Na Oceánu nemá problémy s dýcháním nikdo, počítáme-li ovšem obyvatele ostrovů a nikoliv moře, které je na určitých místech slušně zamořené odpadky.

Vzduch Orfeie je plný těžkého zápachu plynů, jež nepůsobí na neadaptovaného návštěvníka dobře. Nikterak moc sice neškodí a města, zamořená exhaláty, jsou na tom hůře, odporná vůně však dokáže slabší povahy porazit. Doslova.

Bylo tu sucho. Poslední kapky pravidelných lijáků dopadly na písek před několika zdejšími dny, vpily se do něj a odspěchaly do moře, aby se opět zúčastnily výletu k nebesům v podobě vodních par. Písek pod nohama křupal a to, po čem jsme kráčeli, byla opravdu rozpadlá skála, neboť místní deště, stejně jako atmosféra, obsahují větší množství kyselin, než je příjemné a než by se dalo u čisté přírodní krajiny očekávat. Jako každý svět má i Orfeia své zvláštnosti, jimiž se liší od energicky prosazovaného imperiálního standartu, což je totální terraforming, při němž by experti z IUPONS nejraději překopali i kontinenty do podob pevnin Starého světa.

Alkalické deště však nejsou ničím zvláštním a smrad už vůbec ne. Nic z toho by nepřimělo jednoho z nejlepších (a také nejlépe placených) agentů Galaxie vláčet své krátké nohy po modré pláži.

To, co sem Havrana Ken-siho a s ním i mou maličkost přivedlo, stálo na konci rovného pobřeží, kde se do moře vrhaly rozeklané skály s nepřiliš hustým porostem hnědozelené barvy. Tam, mezi skalisky, se rozvalovala nízká, nepřiliš velká stavba, na první (a ani na druhý) pohled ničím nelákající. Nebyla větší než malý plavecký bazén a vypadala ošuntěle. Šedivé oprýskané stěny vzbuzovaly dojem nesmírného stáří a pocit, že se budova musí každou chvíli rozpadnout. Jenomže síť prasklinek nevznikla ani působením alkalických dešťů, ani vlivem zubu času. Byl to jediný následek palby, již kdysi na stavbu spustila speciální skupina IUPONS, která po vyzkoušení všech dostupných zbraní odtáhla s nepořízenou.

Do budovy se nedalo proniknout násilím.

Za ty tisíce let, kdy nejružnější civilizace brázdí vesmír, se našla spousta podobných věcí. Většinou se také za nějaký čas přišlo na to, jak proniknout dovnitř, ale to u téhle budovy nebyl hlavní problém. Ochotně přijímala návštěvníky, vcházející jediným vstupem z pláže. Malér byl v tom, že už je nepouštěla ven.

Ken-si, čistokrevný Theréan, je nejlépe placený agent v oblasti terestického impéria, ale o tom už byla řeč. Jeho proslulost v určitých kruzích spočívá právě v tom, že je nejlépe placený. Tenhle trpaslík s jedovatě zelenýma očima si může nasadit jakoukoliv cenu a počítat s tím, že zákazník, jímž obvykle bývá solidně zazobaná společnost nebo tajná služba s neomezeným úvěrem, zaplatí. Je nejlepší, protože je nejdražší a protože o tom ví. Nemám nic proti jeho mozku ani zkušenostem, ale znám a on rovněž, pár chlapíků, kteří jsou lepší než on. Jenomže ti obvykle neriskují tak vysoké hry jako můj mimozemský přítel. Ken-simu totiž nijak nezáleží na tom, co a kdo je ve hře, nýbrž kolik za to dostane. A oproti ostatním Dobrodruhům má i další odlišnost - málokdy pracuje sám.

Na Orfeiu jsem s ním letěl já. Probudil jsem se toho rána z prvotřídní opice a zjistil jsem, že několikadenní flám vysál mé konto až do mínusu. Obvykle teprve v takové chvíli začínám shánět další práci. Navykl jsem si nehledět příliš do budoucnosti a žít ze dne na den.

Tentokrát jsem měl velkou kliku. Než jsem stačil z několika známých vyrazit nějakou drobnou sumičku, s jejíž pomocí bych se dal do pořádku, objevil se Ken-si, jako obvykle na sebe upozornil dupnutím na nohu a angažoval mne. Dlouho jsem se nerozmýšlel a šel s ním.

Když mi pak cestou ve své kocábce, která vypadala jako luxusní kočár na krátké výlety v systému, ale jinak má slušné parametry, blížící se spacefighterům I. třídy, vysvětlil, oč jde, byl už pozdě couvnout.

"Tak co, Barone, jdeme?" obrátil se na mne Ken-si, když jsme vystávali důlek před vstupem do šedivého baráku a navzájem se přesvědčovali, že je třeba nejprve pořádně zkontrolovat výstroj.

"Nebudeme tu přece civět do noci, " dodal. Pokrčil jsem rameny a trpaslík mávl rukou.

Obrátil se k tmavým dveřím a strčil do nich.

Věděl jsem, že se otevřou, protože je dokázal otevřít i vítr. Ken-si nahlédl do tmy, která na nás vybafla, nahrbil se, což je u něho znak konečného rozhodnutí, popadl mě za ruku a vtáhl dovnitř.

Nevím, jestli jsem čekal, že mě za dveřmi něco spolkne nebo že ztratím vědomí, ale podařilo se mi nezavřít oči, ačkoliv si o to říkaly. Když jsem pročítal všechny zprávy, které Ken-siho zaměstnavatel dodal, vyrojilo se v mé hlavě hned několik teorií. Snažil jsem se je, věren zásadě, že hypotéza sestavená ze svědectví druhé ruky, bývá na sto procent chybná, zapomenout, ale příliš to nešlo.

Zastavili jsem se hned za prahem, připraveni na vše. Kolem nás byla tma, ale světla baterek ji docela dobře rozehnala. Otočil jsem se ke dveřím. Stále tam byly, zevnitř stejně černé jako zvenku. Otevřel jsem je.

Modrá pláž, ozářená orfeianským sluncem, se nezměnila. Bojoval jsem s myšlenkou vyjít ven, padla na mne zvláštní tíseň z těch holých stěn chodby, která se před námi táhla.

Ken-si si stáhl respirátor a jeho velký nos se zachvěl.

"Dobrý, tady to nesmrdí, " prohlásil vesele. Povolil jsem řemínky masky, abych si to ověřil. Neměl pravdu. Dusivý zápach orfeainské atmosféry tu sice zeslábl, ale zato tu páchla zatuchlina.

"Jdeme dál?" zeptal se. Přikývl jsem a vykročil. S jednou rukou přiloženou na pažbě blasteru, druhou napřaženou před sebou. Ken-si si neustále pohrával se svítilnou na hrudi a prohlížel si chodbu v nejrůznějších spektrech. Byla čistá.

Zastavili jsem se na jejím konci, asi třicet metrů od vchodu. Tady byly jediné dveře, které z koridoru vedly.

"Není to trochu divné?" zeptal jsem se Ken-siho. "Takhle dlouhá chodba a jen jedny dveře?"

"Proč?" ušklíbl se a otevřel je. Vstoupili jsme do další chodby. Byla kratší a na konci se rozvětvovala. Tady už nouze o vstupy do dalších prostor nebyla. Pravidelně, ve dvoumetrových vzdálenostech se otevíraly další průchody. Nahlédli jsme do prvního a baterka nám předvedla svažující se chodbu, dlouhou asi deset metrů, která ústila do další, rovnoběžné s tou, v níž jsme stáli.

Katakomby.

Napadlo nás to oba najednou.

"Jestli to vede pod zem tak se nedivím, že se odtud pár lidí nevymotalo, " řekl jsem.

Ken-si mě hned opravil.

"Nikdo se odtud nevymotal. A podle údajů, které mi poskytl ten chlápek, to pod zem nevede, tedy aspoň podle přístrojů."

Ušklíbl jsem se, protože jsem výsledky průzkumu viděl také a podle nich budova vlastně neexistovala. A také proto, že v bludišti sice může zabloudit náhodný návštěvník, ale slušně vybavený průzkumník, jakých už sem několik zapadlo, vůbec ne. I kdyby sebou neměl busolu.

Já ji měl a tak jsem ji hned vytáhl. Nic neukazovala, jenže mě o světové strany nešlo.

Já po ní chtěl, aby si pamatovala trasu. Jako elektronická Ariadnina nit, která nás vyvede zpátky.

"Kudy se dáme?" zeptal jsem se.

Ken-si se přesunul k dalšímu otvoru.

"Já bych se pustil tímhle a ty si vezmi nějaký jiný. Dole se sejdem."

Přikývl jsem, zavěsil busolu na opasek a pomalu sestupoval po šikmé ploše dolů. Nebylo tu vlhko, což mě zaráželo, pach zatuchliny totiž sílil a rozhodně nemohl pocházet z těch dobře větraných chodeb. Nebo se mýlím?

V tom okamžiku mě píchlo u srdce. Nejsem strašpytel, to rozhodně ne, ale nebezpečí jsem cítil, Za těch několik let, kdy se nechávám najímat k

nejrůznějším věcem, na které slušný člověk ani nepomyslí, jsem si vypěstoval cosi jako šestý smysl.

Když jsem se dole setkal s Ken-sim, poznal jsem z výrazu jeho tváře, že má stejné pocity.

Někde tu bylo nebezpečí, bylo bezprostředně blízko a nebyl to žádný tvor. Zůstali jsme stát. Spodní chodba se podobala té horní, byla jen o něco delší a zatáčela se.

Ken-si se po chvíli pohnul, vykročil doleva, a pak se zarazil.

"Jdeme zpátky?" zeptal jsem se ho. Přikývl. Oba nás napadlo totéž. Víme, že v budově je labyrint, patrně dost rozsáhlý, vedoucí do podzemí a dobře odstíněný, neboť přístroje podzemní chodby neodhalily. Když půjdeme dál, nemusíme se rovněž vrátit a ti nahoře nebudou vědět ani to málo, co jsme zjistili. Zacvakal jsem několikrát zkusmo přepínačem vysílačky, ale byla beznadějně hluchá.

Vyšplhali jsme tedy zpátky do horní chodby a Ken-si opatrně otevíral tmavé dveře.

Šlo to lehce, ačkoliv na nich nebyl jediný náznak kliky. Čtveřice Havranových dlouhých kostnatých prstů se jich jenom dotkla a černá plocha se začala otvírat směrem k nám.

Stál jsem za Ken-sim, opřen o zeď a kryl mu záda.

Za dveřmi nic nebylo. Ulevilo se nám a Havran vykročil kupředu. V tom okamžiku jsem se k němu vrhl a strhl jej zpět. Instinkty zapracovaly.

"Pozor, tohle není naše chodba, " vysvětloval jsem.

Nebyla. Spíš se podobala té spodní.

"A jsme v tom taky, " spokojeně pokýval hlavou Ken-si. Úzké rty se roztáhly do něčeho, čím Theréané vyjadřují úsměv. Vytáhl z kapsy balíček žvýkaček, jednu rozbalil, zasunul do úst a papírek prohodil skrz otevřené dveře. Nic se nestalo. Zmuchlaná fólie dopadla půl metru za prahem a zůstala ležet na zemi.

"Prubnem to, nebo se vrátíme dolů?" zeptal jsem se. Ken-si se znovu usmál, zahleděl se na papírek v té cizí chodbě a zavřel dveře. Když je znovu otevřel, na podlaze nic neleželo.

"Není jedno, kudy se dáme?" řekl a překročil práh. Dveře se za ním začaly zavírat a mně se jen tak tak podařilo proklouznout.

"Tak tohle by nezvládl ani Théseus, " poznamenal jsem, když jsem si na druhé straně zapaloval cigaretu.

"Théseus? Neznám."

"Ani nemůžeš, Havrane. Ten chlápek provozoval podobnou činnost asi tak před čtyřmi či pěti tisíci lety na Starém světě. V něčem podobném. Jenže jemu pomohla ženská, co mu dala dlouhej špagát."

"Aby si ho hodil?"

"Aby se po něm vrátil zpátky."

Cítil jsem se v naprosté pohodě. Bylo mi jasné, proč se odtud nikdo nevrátil, a to poznání mě docela těšilo. Je mnohem lepší vědět co vám hrozí, než čekat nějaké blíže neurčené nebezpečí. Perspektiva naší budoucnosti byla celkem jasná. Jeden z nás zemře hlady a ten druhý ho nejprve opláče, načež zjistí, že by byla škoda nechat chudáka mrtvého přítele jen tak rozkladu napospas. Pokud se nám ovšem nepodaří najít cestu ven.

A o tom jsem pochyboval a Havran Ken-si rovněž. Měsíc před námi tu zmizelo komando IUPONS, průzkumné komando, což jsou chlapíci, jimž v jistých oborech nesaháme ani po kolena. Například v orientaci a přežití na neznámých místech. Jenomže úzce specializovaní průzkumníci mohli také nějaký ten pěkný východ přehlédnout.

"Třeba vypadá tak banálně a běžně, že si ho spletli s něčím neznámým, " řekl jsem nahlas. Ken-siho myšlenky se točily kolem stejných problémů, takže okamžitě dodal:

"Průzkumníci jsou na takovýhle věci holt kratší."

Zahodil jsem nedokouřenou cigaretu. Něco mě totiž napadlo. Přišlápl jsem nedopalek botou a otevřel dveře.

"Dokouřím to, až ho zase najdeme."

Ken-si přikývl a prošli jsme dveřmi.

"Děláme blbost, " řekl Havran, když jsme po desáté prošli tam a zase zpátky a po cigaretě nebylo ani stopy.

"Nejdříve musíme zjistit, kolik dveří má každý sektor. A brát je jedny po druhých. Takhle jsme se zbytečně zamotali."

Tak trochu jsem s ním nesouhlasil. Ať už byl labyrint jakkoliv začarovaný, musela tu platit teorie pravděpodobnosti. Když budeme chodit po chodbách a hledat dveře, můžeme stejně dobře chodit v kruhu, jako když se přidržíme jediného přechodu. O tom, že každý práh je hyperprostorovým přechodem, jsme se ani nedohadovali. Optický klam byl vyloučen už zpočátku.

V hlavě se mi zahrázila neuvěřitelně vlezlá pitomá myšlenka, podle níž žádná cesta ven neexistovala. Snažil jsem se ji zaplašit, a proto jsem s Ken-siho plánem souhlasil.

Nechali jsme tedy courání dveřmi a vyrazili do chodeb.

"Znáš pravidlo levé ruky?" otázal se Havran, když jsme zabočili do první spojovací chodbičky.

"Když budeš v bludišti postupovat tímto způsobem - to znamená, že vždy zahneš do první chodby po levé ruce, tak se nemůžeš ztratit. Vezmeš to pěkně po obvodu a vrátíš se na to samé místo, odkud jsi vyšel."

Útrpně jsem se pousmál.

"Jenže tady je nám to houby platné, Havrane. Tady může být východ uprostřed."

Zamračil se a mlčel. Kráčeli jsme vedle sebe a já poslušně zatáčel, kam si Ken-si přál. Konečně, šéf tu byl on.

Další černé dveře jsme našli o koridor dál. Havran vytáhl z opasku sprej s imutabilní barvou. Ani nevím proč ji sebou tahal. ale teď se perfektně hodila. Udělal na zdi značku. Vyrazili jsme dál.

V další chodbě nás čekalo překvapení.

Průzkumnická přilba. Zvedl jsem ji ze země a chvíli na ní civěl. První známka toho, že tu někdo byl.

"Zmizelo tady dost lidí, " poznamenal Ken-si. "A nejen oni. Docela bych i věřil tomu, že sem místní grázlíci odklízejí nepohodlné osoby."

"Ale kde všichni jsou?"

"Tolik jsme toho ještě neprošli a navíc víme, že je to pěkně rozsáhlé. Možná někoho potkáme, možná ne. Aspoň víme, že tady byli. Už se mi zdálo, že se bludiště každým krokem rozšiřuje."

Chudák Ken-si měl tedy daleko horší představy než já.

Vyrazili jsme dál a zjišťovali, že všechny sektory obřího labyrintu jsou si v hlavních rysech podobné - většinou je tvořilo pět dlouhých chodeb, různě pospojovaných kratšími spojnicemi, nebo přímo ústícími do sebe. Každý sektor měl troje dveře a obvod se pohyboval kolem dvou stovek metrů, ale to nemusela být pravda - odkrokovali jsme si jich jen pět a pak nás to přestalo bavit. Byli jsme už pořádně utahaní, a tak jsme se v jedné krátké chodbičce uložili k spánku.

"Pořád mi tu něco nehraje, " zněla po probuzení první Ken-siho slova. "Někdo tu přece musí být, pokud nevylezli všichni ven a nesnaží se tajemství té budovy v tichoučku prodat. Někdo tu tedy musí být a nevěřím tomu, že nás aspoň neslyšel. Tak proč se tedy nepřihrnul a nepřivítal nás chlebem a solí?"

"Asi právě pro ten chleba, Havrane, " řekl jsem rozespale. Pochopil, na co myslím.

"Blbost, " vyhrkl. Báł se té myšlenky stejně jako já. A protože to byl Ken-si, okamžitě mi dokázal, že to nesmysl pravděpodobně je.

"Ze všeho nejdříve dojde voda, brácho. A kdepak jsou ti, co už jim nechybí?"

"Třeba tu voda někde je, " namítl jsem a trochu se rozklepal. Hrůzou. Když jsme si na začátku této pouti vzpomněli na problém potravy, nedokázali jsme si ještě vybavit, jak to opravdu může dopadnout. Jen jsme se v duchu strašili. Příjemně strašili, morbidní představy jsou mnohdy dobrým stimulem proti opravdové hrůze.

Smrt žízň nám nehrozila, aspoň v nejbližších dnech, vlekli jsme sebou přístroj, který po určitou dobu dokáže produkovat pár šálků vody denně. Je sice trochu nebezpečný, protože občas vypustí i něco jiného, na druhou stranu ovšem osvobozuje poutníky bezvodými krajinami od tahání sice vždy spolehlivých, zato patřičně rozměrných a těžkých nádob.

Ani hladem snad nebudeme trpět, jenže ti druzí, kteří tu prostě musí být, jsou na tom možná hůře. Moje tělo obsahuje nějakých pět litrů krve a Havran má v žilách rovněž jakousi tekutinu.

Od toho okamžiku jsem procházel chodbami s dlaní položenou na pažbě blasteru. Za každým rohem jsem čenichal nebezpečí.

A potom jsme, jako hrůzný doklad našich představ, našli první pozůstatky ztracených.

Snesu hodně a několikatýdenní mrtvola mi rozhodně žaludkem nehýbe. Pokud je to ovšem normální nebožtík.

Viděl jsem spoustu lidí i jiných tvorů přejít přes práh smrti nejrozumnějšími způsoby.

Hleděl jsem na pozůstatky mrtvých, rozkládající se v džungli, nebožáky, kteří si nějaký čas poleželi ve vodě. Viděl jsem rozstřílené chlapíky, kteří strkali nos tam, kam to zrovna nebylo vhodné.

Nikdy, vyjma dětských let, kdy má člověk povinnost děsit se nepřírozené smrti, to se mnou ani nehnulo. Maximálně jsem si zacpal nos, protože puch rozkladu není rozhodně příjemný. Nyní jsem však stál, otočen k protější zdi a zvracel. A nebylo to ze zápachu.

Ken-si na tom nebyl o moc lépe, přesto však projevil duchapřítomnost a odtáhl mne za roh.

Nemá smysl popisovat mrtvolu člověka, který posloužil svému druhému kolegovi jako potrava.

Otřesení jsme pokračovali dál, ochotní vystřelit po každém, kdo se nám objeví v cestě.

Vytáhl jsem z železných rezerv několik kofeinových tablet a podal je Havranovi; kofein působí na jeho organismus jako alkohol na lidský a tak aspoň jemu jsem mohl trochu pomoci od šoku.

Mechanicky jsme prošli několik sektorů a asi za dvě hodiny jsme si oba uvědomili, že místo hledání východu honíme někoho, koho bychom mohli odprásknout pro kanibalismus.

Teprve tohle nás srovnalo. Brát zákon do vlastních rukou rozhodně nebývá stylem Dobrodruhů.

Pokud nám za to někdo nezaplatí.

K obědu jsme zapadli do krátké, dvoumetrové chodbičky, z níž jsme každý vyhlíželi do jiného koridoru a kryli si záda. Přistihl jsem se, jak se snažím nesníst celou dávku potravin. Havran rovněž. Oba jsme se tomu zasmáli. Nebylo to z hysterie, protože jsme na tom byli s jídlem daleko lépe než s vodou i přes ten agregát. Ken-si mi pak nabídl žvýkačku, sám si vzal také a v klidu jsme asi půl hodiny přežvykovali a zírali do prázdných chodeb. Pak Havran promluvil.

"K něčemu musí tenhle labyrint sloužit."

"To je logické. Jenže ty, kteří ho postavili, na Orfei nikdo nikdy nespátl. Moc provozu to tedy nezažilo."

"To je jedno. Datace nemusí být přesná. Mně jde o účel. Jsou dvě možnosti. Tu první ti ani říkat nebudu, jestli jsi na ni nepřišel sám. Ta druhá je trochu praštěná. Myslíš, že jsme ještě na Orfeii?"

Zavrtěl jsem hlavou. I já měl dvě teorie. V jedné jsme se s Ken-sim shodovali - labyrint může být sítí transferových stanic. Technicky je něco takového možné, pokud však vím, neutáhne to nikdo ekonomicky, protože k tomuto způsobu dopravy je zapotřebí šíleného množství energie. Proč ale transfer stavěli jako bludiště, to jsem zatím nepochopil.

Srozumitelnější se mi zdála druhá varianta, podle níž jsme byli stále na Orfeii - labyrint by pak byl skutečným bludištěm, trochu složitějším, pravda, ale neznámí tvůrci na rozdíl od nás znali pravidla hry. Řekl jsem to Havranovi a ten přikývl.

"Taky by to mohlo být popraviště, " vypadla z něj jeho druhá varianta. Vykulil jsem oči.

"Popraviště?"

"Ne doslova. Ale představ si, že do takhle upraveného bludiště pošleš odsouzence.

Má šanci, pokud na to včas přijde, dostat se ven. Nebo tady skončí."

"Pak by to ovšem musela být zajímavá rasa, " poznamenal jsem ironicky.

"Ani ne, " řekl Ken-si. "Napadlo mě to, protože znám něco horšího. Zrcadlový sál."

Nechápal jsem a vysvětlení mě lehce přitlačilo ke zdi.

"To bývala naše specialita, Barone. Odsouzence strčili do bedny a překódovali do světelného paprsku. No a potom ho pustili do zrcadel. Když měl štěstí, trefil po několika odrazech do přijímače, nebo poletoval tak dlouho, až ztratil veškerou energii. Když štěstí neměl..."

Zarazil jsem ho. Víc říkat nemusel. Když ten chudák neměl štěstí a odrážel se delší dobu, než se mu podařilo vypadnout ven, pak po dekódování zjistil, že se mu nedostal materiál na některé části těla.

Ken-siho národ je, jak zjišťuji, docela vynalézavý. Nerad bych se jim dostal do rukou jako delikvent.

Nakonec jsme se shodli na transferovém systému, aby měly dušičky klid a vydali se dál v marné snaze k němu najít klíč.

A musel to být zatraceně jednoduchý klíč. Lehce se otevírající dveře, ty ploché černé desky v masivních rámech, vodící nás ze sektoru do sektoru, to potvrzovaly. Tvůrci labyrintu si na složitosti nepotrpěli. Systém, na kterém byl transfer založen, jsem i trochu chápal.

Pohybujeme se v trojrozměrném světě a řádově vyšší prostory jsou pro nás tabu. Nejsou nám k ničemu, kromě toho, že díky jim náš vesmír vznikl.

K přesunům na delší vzdálenosti jsme si navykli využívat hyperprostorových skoků, zkrátit cestu vrhnutím se do bezrozměrného prostoru. Ten mechanismus znají jen příšerně specializovaní fyzici a přesunové komputery kosmických lodí, ale na tom nezáleží.

Hlavně, že to funguje.

Transfer využívá téhož, nebo také opačného postupu. Pro vícerozměrné prostory jsou totiž v jistém směru naše vzdálenosti směšné. Postrádají význam, stejně jako pro mne není problém projít dírou v papírové stěně. Civilizace, která postavila tohle bludiště, si prostě dokázala najít místa, kde pro patřičný, třeba šestirozměrný svět, znamená trojrozměrná vzdálenost jen krok přes práh. A na těch místech vybudovala labyrinty.

Snad měli architekti smysl pro humor, možná má bludiště nějaký význam, nevím. Ale právě na tuhle otázku jsme odpověď najít museli.

Přestali jsme procházet dveřmi a zaměřili se na jeden sektor. Busola nám po jeho prolezení ukázala na displeji půdorys chodeb a já se z něho pokoušel něco vyčíst. Havran se mnou moc nesusouhlasil.

"Těch stanic je moc, brácho. Kdyby si je měli pamatovat, tak by se z toho zbláznili.

Spíš nějaké značky."

Pobíhal pak po chodbách a sjížděl zdi v nejrůznějších spektrech, ozařoval je a zkoumal.

Nic. Ani stěny, ani špinavá podlaha, ani dveře. Nikde žádná stopa po znamení. I já si marně lámal hlavu nad půdorysem.

A přitom jsem mohl mít pravdu. O stavitelích jsme nevěděli zhora nic. Tak proč by se nemohli orientovat podle obřích znaků, vytvořených chodbami?

Strávili jsme touhle marnou činností dvanáct hodin, a pak spíše upadli do bezvědomí, než usnuli.

Ken-si byl po probuzení prapodivně veselý. Očka mu svítila a pobrukoval si nějakou melodii. Naprosto bez zábran spolykal k snídani dvě dávky a završil to kofeinovou tabletou, kterou ode mne vyžebal. Lícni torby, v nichž uchovával rezervní dávku potravy a pro něž se Theréanům občas říká Křečci, měl splasklé. Jako by byl přichystán na pravidelný přísun kvalitnějšího jídla.

"Promiň, brácho, ale skoro jsem nespál, " tvrdil, "Třeba mě to postaví na nohy."

Nic jsem nenamítal. Tím spíš, že Havranova veselost musela mít reálný podklad.

"Tak to vyklop, " řekl jsem mu, když jsem si zapálil ranní cigaretu a snažil se vypadat unuděně.

"Byl jsi mimo, Barone. Já taky, ale to je jedno. Srazit takhle hlavy dohromady, bylo veselejší."

"Což o to, hlavu ti klidně srazím, jestli z tebe rychle nevypadne, jak odsud pryč."

"Jistě, bráško, " řekl žoviálně. "Je v tom sice háček, ale mohlo by to fungovat."

Pokrčil jsem rameny.

"Jsem pořád mimo, Havrane. Trochu více světla."

"Tak dobře. Nejdřív základní fakta. Tohle je opravdu transferová stanice. Kámen úrazu tkví ovšem v tom, že to není takový transfer, jaký jsme si představovali. Z několika takřka bezvýznamných důvodů se odsud může dostat jenom jeden z nás."

Řekl to naprosto klidným tónem. Přimhouřil jsem oči a podezíravě na něj pohlédl.

"Vyznáš se trochu v astrofyzice, brácho?" zeptal se. Lehce jsem přikývl. Pár přednášek jsem kdysi absolvoval.

"Nemá to s tím sice nic společného, ale je to dobré na pochopení."

"Ken-si, ty jsi se zbláznil!" vykřikl jsem a vyskočil na nohy. Ruka mi automaticky sjela k pouzdru s blasterem. Čekal jsem podobnou reakci i u Havrana, ale ten se jen zasmál.

"Máme oba stejnou šanci, brácho. Ten druhý na tom bude ovšem hůř!"

"Nech toho tajuplnýho tlachání a mluv rovně!" křikl jsem na něj.

"Jo. Tak nejdřív musíme sehnat někoho do party."

To už na mě bylo moc. Vytáhl jsem blaster a namířil ho na Ken-siho hrud. Útrpně se pousmál.

"Znáš přece staré dobré pravidlo Nikomu nevěř, ne? Tak to nech na mně a půjdem."

Bylo to také jediné, co jsme mohli udělat, a tak jsem posbíral své věci a dával přitom pozor na Havrana. Nikomu nevěř!

Připomínat mi to nemusel, mám to v krvi.

Zastavil jsem ho přede dveřmi. Bral ohled na zbraň v mé ruce a nesnažil se mi odporovat.

Opřel se o zeď a řekl mi:

"Když jsi spal, pořádně jsem si ty přechody prohlédl. Existuje jenom jeden princip, na němž můžou fungovat."

"A ty jsi ho nevyzkoušel?"

"Neboj se, bráško, že bych neměl to svědomí tě tady nechat. Jsi dobřej a kdyby odsud existoval východ pro jednoho muže, tak bys ho našel. Jenomže k tomu, aby se jeden mohl dostat ven, potřebuje druhého."

Nechápal jsem. Vyjádřil jsem to pohybem hlavně blasteru.

"A to ještě nevím, koho to pustí, " pokračoval nevzrušeně Havran. "Právě proto musíme najít třetího, abychom měli šanci oba."

"Vysvětlíš mi laskavě, co to tu blábolíš?" řekl jsem hrubě.

"Napadlo tě vůbec, kde se bere energie k provozu tohoto cirkusu? Ne? Tak já ti to povím. Rámy dveří jí sbírají při každém průchodu. A pečlivě ji ukládají, protože tohle je uzavřený systém. Téměř dokonale a beze ztrát. Šlape to na energii biopole. Já vím, že je to nesmysl, proto mě to napadlo jako poslední varianta. Všechny stanice ústí jedna do druhé, takže jsme se vlastně poflakovali pořád na jednom místě. Vyššího řádu ovšem. Systém, který nás, tedy jednoho z nás, vykopne ven ale znát musíš. Rotující černá díra, říká ti to něco?"

Zbláznil se. Teď z něj vyleze, že jsme prošli červí dírou někam do antisvěta, kde čas běží pozpátku a pečení holubi do úst létají...

Ale ano, systém. Penrose, jestli si dobře pamatuji. Kosmické těleso proniknuvší na okraj Schwartzildova poloměru se rozdělí na dvě části, jedna se zřítí do kolapsaru, zatímco druhá získá tolik energie, že odtud poletí jako namydlený blesk, gravitace negravitace. Pokud přechod opravdu jede na biologickou energii, pak je tohle jediný způsob, jak z něj ven. Stačí, když vstoupíme současně a jeden z objektů bude urychlen a ocitne se na konečné, zatímco druhý pokračuje dál.

Sklonil jsem blaster.

"Přivedla mne k tomu ta černá barva dveří, " vysvětlil Ken-si, když si z mé tváře přečetl, že chápu.

"Je totiž moc černá. Skoro absolutně, což jí stačí k tomu, aby mohla sbírat energii v dostatečném množství. Jenomže není černá fyzikálně, ale psychicky."

A byli jsme doma.

Ještě než jsme se vydali na pátrání po třetím do party, probrali jsme v klidu několik podružných otázek. Bylo jasné, že do dveří je nutno vstoupit ve spojení, ruku v ruce a pustit se. První uživatelé labyrintu ovšem nemohli být pároví, protože přechodem by ztratili partnerskou osobu. Napadlo mě, že mohli docela dobře umět vytvářet dvojníky, kteří by v labyrintu zůstali a za nějaký čas podlehli destrukci, ale nechal jsem si to pro sebe.

To, co nás nejvíc tížilo, se totiž zmizelé civilizace vůbec netýkalo.

Každý přechod oslaboval. My jich ještě neabsolvovali tolik, abychom to pocítili, ale ti, které musíme najít, už mohli být docela na dně. Pokles životní síly jistě neprobíhal rovnoměrně, a tak jsme docela dobře mohli narazit na skupinku všeho schopných trosek, které se při průchodu zničehonic rozpadnou, jako ti zlí čarodějové ve starých filmech.

Doufal jsem jen, že po nich nebudeme pátrat dlouho, aby podobný osud nepotkal i nás.

Zatím jsem si života příliš neužil, abych mu dával předčasně vale.

Pátrání po dalších ztracencích bylo úmorné. Procházeli jsme stanice pěkně tiše a ve střehu, s blastery v napřažených pažích, jako pistolníci z kreslených seriálů.

Trochu jsem si vyčítal, že tu po nás někdo zůstane, někdo, koho tím vlastně odsoudíme k smrti, pak mi ale došlo, že to celkem v pohodě můžu být já.

Ken-si si to tak nebral. Za svou dlouhou praxi se naučil nevnímat svou existenci příliš vážně. Mne ztráta iluzí teprve čeká.

Prvního člověka nám ohlásily už po přechodu do sektoru naše nosy. Nasládlý pach nás bezpečně zavedl až k němu a my předem věděli, že nebude k použití. Byl to průzkumník z IUPONS a hlavu mu někdo odstřelil blasterem. Byla to druhá mrtvola, kterou jsme objevili a já si uvědomil, že pokud se někomu přece jen podařilo proniknout ven, nastřádal si za dobu pobytu v labyrintu dostatek důvodů k tomu, aby se hleděl ztratit. Ale dvě těla byla přece jen málo. Transferová síť musela být neuvěřitelně rozsáhlá.

Přesto jsme tu a tam začali nacházet známky lidské přítomnosti. Několikrát jsme narazili na svá vlastní znamení, na obaly potravin a občas, v krátkých chodbách i na seschlé výkaly. Dotýkám se toho jen proto, že tenhle nechutný produkt nás dovedl k lidem.

"Je čerstvý, " prohlásil nad jednou takovou hromádkou Ken-si.

"Moc čerstvý, " dodal šeptem a kývl hlavou vpravo. Okamžitě jsem vyrazil. Ten člověk mohl být ještě tady. Co nejrychleji a pokud možno tiše jsem vběhl do esovitě se stáječící chodby. Namířil jsem si to k nejbližším dveřím, Ken-si k druhým. Buďto na něj narazíme, nebo stačí jedny dveře otevřít. Ostatní se zablokují, to jsme odzkoušeli hned první den.

Nedoběhl jsem ani do poloviny koridoru, když se ozvalo Havranovo bojové zavřeštění.

Prudce jsem zabrzdil a vyrazil zpět.

Doběhl jsem právě včas, abych mohl proskočit zavírajícími se dveřmi. Havran už byl za prahem a činil se. Když jsem se narovnal, zjistil jsem, že stojím tváří v tvář několika zavilým obličejům, a tak jsem vypnul mozek a nechal působit reflexy. Ve rvačkách nejlepší způsob jak vyhrát.

Bylo jich pět a dva z nich stačil Ken-si vyřídit při nenadálém přepadu. Já padl na vysokého průzkumníka, podporovaného podsaditým chlápkiem v roztrhané košili. Další průzkumník se věnoval Ken-simu. Domníval se, že metr dvacet vysokého mimozemšťana zvládne levou rukou. Rozptýlení jeho iluzí jsem neměl čas přihlížet. Čekala mě pacifikace muže, rvoucího blaster z pouzdra. Sejmul jsem ho pravým hákem, a pak se ho pokusil zpracovat úderem na žaludek. Nemělo to žádný účinek, jen nechal zbraň zbraní a zkusil to holýma rukama. Civil mu naštěstí překážel, takže se k prvnímu úderu nemohl pořádně rozmáchnout. Předvedl jsem mu

vytrénovanost svého břišního svalstva a než se stačil znovu rozpřáhnout, podařilo se mi zlikvidovat toho druhého, bezmocně šermujícího pěstičkami.

Pak se ozvalo Havranovo varovné kráknutí a vzduchem prosvištěl proud energie. Vcelku neškodně se rozplynul po stěně, průzkumník však rázem přestal dělat problémy a pozvedl ruce do patřičné výše.

Trvalo to všechno pár vteřin a já si uvědomil, že to tady jde s člověkem pěkně rychle z kopce. Kdyby byli oba průzkumníci ve formě, neměli bychom šanci.

Spoutali jsme naše úlovky opasky a lanky, které Ken-si odkudsi vyčaroval, a pak jsme si mohli oddechnout. Zapálil jsem si cigaretu a sedl naproti zajatcům. Jeden z nich, drobný, světlovlasý mužík byl dosud v bezvědomí. Byla to Havranova první oběť a Ken-si neměl čas na slušnější rozmluvu. Ostatní hleděli trochu vyděšeně a hodně nevraživě.

Docela mě zajímalo, kdo z nich má na svědomí muže bez hlavy a jestli nemají něco společného i s tou první mrtvolou. Ptát se nemělo smysl.

"Co teď?" obrátil se na mne Ken-si. "Je nás sedm a nějak to musíme vyřídit. Myslíš, že přistoupí na pravidla hry?"

"Uvidíme," řekl jsem a chvíli počítal. Příliš jsem jim nevěřil a tak mi pořád vycházelo, že půjdeme s Havranem předposlední. Ale koho si vybereme na závěr? Kdo tu bude muset zůstat?

Netoužil jsem nést odpovědnost za nikoho.

"Je tu možnost uvést stanici do stálého provozu," řekl Ken-si. "Ale to bych jim musel věřit, nebo tu zůstat sám."

Patová situace.

Nakonec jsme poslali jako prvního jednoho z průzkumníků spolu s mužem, jehož bylo nutno probrat z bezvědomí. Stanuli ve dveřích, pěkně pod dohledem blasterů a s rukama svázanýma na kličku, kterou si na druhé straně mohou rozvázat ústy. Podle Ken-siho příkazu se drželi za ruce, na další pokyn vykročili přes práh... záda, a pak už tam nebyl.

Fungovalo to. A ještě tak, jak jsme potřebovali - druhý muž zůstal na druhé straně otevřených dveří a mohl se potácivým krokem vrátit zpátky. Stihl to jen tak tak, protáhl se zavírajícím se obdélníkem a opřel se o stěnu. Jeho tvář vyjadřovala směs údivu a děsu.

Připojili jsme k němu dalšího a mizení mohlo pokračovat. Blondáčkovi se výstup opět nepovedl, což jej přivedlo k hysterickému záchvatu. Uklidnil jsem ho úderem přes tvář a napotřetí zmizel i on.

Zbyli jsme čtyři.

"Co teď?" zeptal jsem se. "Jeden z nás musí jít."

Ken-si pokrčil rameny. Oba nebezpeční průzkumníci už byli pryč, takže když tu zůstanu se zbylými zajatci, můžu se cítit bezpečně. Jenže mně se tu zůstat nechtělo.

Ken-si to věděl. A udělal něco, čeho je schopný snad opravdu jen mimozemšťan.

"Je to v podstatě můj kšeft, Barone. Tebe jsem najal já, jako výpomocnou sílu. Tak běž," řekl. "A pokud vypadneš, nezapomeň zajistit stálej provoz."

Zasunul jsem blaster do pouzdra a mrkl na Ken-siho. Pak mi ruka zajela zpět k opasku.

"Přesně tak, bráško. Jestli tě to vyhodí za nima, tak nemůžeš vědět, co se jim vylihne v makovicích."

Přistrčil ke mně spoutaného muže, já ho uchopil za zápěstí a společně jsme přestoupili práh.

Necítil jsem vůbec nic, jen vyklouznutí jeho ruky. Najednou jsem prostě místo v bludišti stál ve známé dlouhé chodbě vedoucí ven. Dveře na jejím konci byly otevřené.

Usmál jsem se a chvíli čekal.

Za mnou vypadl chlapík v košili. Zarazil jsem ho, když si chtěl rozvázat pouta a blasterem ho vybídl k čekání.

Za okamžik vyšel ze dveří ten druhý. Ken-si zůstal uvnitř.

Odplivl jsem si a hnál je před sebou ven. Jestli na mě ti ostatní grázlové čekají, odrovnám je jednoho po druhém. A těmhle začnu.

Venku, na větrném, kamenitém návrší nebyl nikdo.

Vzduch tady příjemně voněl a dole v údolí, mezi vzrostlými stromy, leželo bílé město.

Štíhlé vysoké věže mě upozornily na to, že jsem tu už několikrát byl a že se to jmenuje Linasia.

Zapálil jsem si cigaretu a vykročil pomalu dolů. Tam někde za mnou zůstal Ken-si a bůhví kolik grázlů s ním. Ti, které jsme použili, nemohli být jediní. Musím sebou hodit.

Do hlavy mi z paměti naskákala jména těch, kteří mi tady můžou pomoci s rozjetím stálého provozu transferové sítě.

Třeba ten starý lišák Gon. Míval tu docela slušný vliv. Nebo Jarc, pokud už nezvedl kotvy a nezměnil místo pobytu, jak to mívá ve zvyku. Anebo...

Ono to nějak půjde. ilustroval Karel Zeman